

T(R)ÒPICS

És a les fosques que hi veig clar

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Un dia li van preguntar a Woody Allen si creia que hi havia una altra vida enllà de la mort. Després de gratar-se el cap i posar cara de gos com fuig, impertèrrit va deixar anar: "*Tan sols es viu una vegada, però una vegada és suficient si es fa bé*". I si resulta que ets un sapastre, sempre ens quedarà el cinema. No em consta que la darrera frase la digués el jueu de Brooklyn. Però l'hauria pogut dir. El viatge a les sales fosques del cinema és semblant a l'acció diària d'anar-

te'n al llit a dormir. Tanques els ulls (s'apaguen els llums de la sala) i comences a somiar (la pel·lícula es projecta sobre un gran llençol blanc). Quan et despertes la llum t'enlluerna, t'aixeques del llit butaca i un pèl mosca surts al carrer de la vida. De vegades també passa que per culpa d'un rave de pel·lícula, l'analogia "veure cinema és com dormir" es fa realitat. I ronques.

El poeta-pastisser J.V. Foix de Sarrià ho va confessar: és quan dormo que hi veig clar. Cosa que el seu col·lega Joan Brossa practicava a diari a la Filmoteca de Catalunya. Quedi clar que entrem a les sales fosques a la recerca proustiana del

temps perdut i d'experiències de vida alienes que ens desvetllin interrogants tot commovent-nos. També amb ganes de jugar a la manera que tant agradava a Billy Wilder. Perquè el director de *Un, dos, tres* no ignorava que l'espectador era el seu enemic declarat, devorador de crispetes (qui no anat mai al cinema a fer de ratolí?). Aleshores la feina del director és aconseguir que l'espectador obliidi les crispetes fent-lo plorar i riure, deixant-nos sense defenses. Una d'aquelles nits de somnis trepidants, de les que surts més baldat que quan vas entrar al llit. Succeeix també que sovint el cinèfil es comporta com el malvat monarca

de les mil i una nits, que obliga Xahrazad a entretenir-lo. Despotisme més o menys d'infant aviciat, mirada d'assassí en sèrie quan la pel·lícula t'ha avorrit més que el senyor José Montilla amb el seu eslògan electoral Fets, no paraules (o és Fets no, paraules? Qüestió d'una coma ben col·locada) i la vetllada no ha estat a l'alçada dels cinc euros de l'entrada.

Les cinematogràfiques, oníriques reflexions d'aquest diumenge s'han obert amb un primer pla de Woody Allen. Les tancarem igual. "Les sales de cine que jo sovintejava de petit eren autèntiques mansions de plaer, molt diferents de les actuals, massa sòbries i de freda funcionalitat. Entrar en aquells vells palaus de somni era sentir-te transportat a un altre món. Dins hi havia racons i caus, llotges amb pesants cortinatges. Intimitat per a rebre lliçons estimulants. Fantasiar."